

سومین همایش ملی گردشگری، جغرافیا و محیط زیست پایدار

همدان ۱۷ اردیبهشت ۱۳۹۴

آمایش سرزمین سیستان و نقش آن در توسعه پایدار منطقه

زمینفرانصاری^۱، ملیحه جلالی^۲

^۱ مدیر گروه رشته حسابداری بازرگانی دانشکده فنی و حرفه ای دختران زاهدان zemi.ansari@gmail.com

^۲ دانشجوی رشته حسابداری بازرگانی دانشکده فنی و حرفه ای دختران زاهدان fatemehsalahshoor@chmail.ir

چکیده

هدف مقاله حاضر بررسی تاثیر مثبت آمایش سرزمینی و رشد و توسعه پایدار اقتصادی در منطقه سیستان می باشد آمایش سرزمین به معنای بهره برداری بهینه از امکانات موجود در راستای بهبود وضعیت مادی و معنوی و در قلمرو جغرافیایی خاص است. در این طرح مزیت های فضای طبیعی اجتماعی و اقتصادی ساماندهی و نظام بخشی می شود. برای رسیدن به چنین هدفی، روش تحلیل و تبیین تاریخی بادی جامعه شناختی و با استفاده از منابع تحقیق نیز عمدتاً منابع کتابخانه ای از قبیل ضوابط و جایگاه و ضرورت مطالعه ی آمایش سرزمینی و... یافته های باستان شناسی و نیز منابع اسطوره ای ایران و پایگاه های اطلاع رسانی نیروهای راهبردی ارتش جمهوری اسلامی ایران است. این بررسی با هدف ایجاد رابطه منطقی بین توزیع جمعیت و انجام فعالیت های موثر در پهنه وسیع سرزمین و با توجه به ویژگی های فضایی موجود در مناطق مرزی سیستان است. با توجه به مفهوم آمایش بهره برداری مطلوب و مستمر از قابلیت ها و توانمندی های موجود در محیط با کمترین میزان تخریب روبه رواست عملکرد آن ساماندهی رابطه انسان و فعالیت هایش را با فضا و محیط باروند کلی جریان تحولات بهینه نتیجه می دهد. عبارت دیگر آمایش سرزمین در واقع شامل اقدامات ساماندهی و نظام بخشی به فضای طبیعی، اجتماعی، اقتصادی در سطوح ملی و منطقه ای است که بر اساس تدوین اصلی ترین جهت گیری های توسعه پایدار در قالب تلفیق برنامه ریزی هایی از بالا و پایین و با تکیه بر قابلیت ها، توانمندی ها و محدودیت های منطقه ای در یک برنامه ریزی هماهنگ و بلند مدت صورت میگیرد این رویکرد زمینه ی تعامل میان سه عنصر انسان، فضا و فعالیت و آرایه چیدمان منطقی فعالیت ها در عرصه ی سرزمین را فراهم می کند.

کلمات کلیدی: آمایش سرزمین، رشد، توسعه اقتصادی، سیستان، توسعه پایدار منطقه